

Sziasztok, Kökör csin vagyok!

2020 január 3-án születtem a Budapesti Állatkertben. Tehát most négyhónapos vagyok. Ez nálunk, vándorpatkányoknál, már a kamaszkor végső szakaszának számít, el is döntöttem, hogy mostantól komolyabban veszem a fogócskát és a viháncolást. A gyors reakcióidő és a fürgeség – úgy hallottam – nálunk életmentő lehet; szóval edzésben kell maradnom.

*Pár napon így néztünk ki a tesóimmal
(legfelül Bodza, középen én és
tőlem jobbra Málna).*

Azt tudtátok, hogy a vándorpatkányok a legokosabb állatok közé tartoznak? Hát én sem hallottam, amíg engem és két nővéremet, Bodzát és Málnát, ki nem választottak arra, hogy az állatkert látogatóinak ezt bebizonyítsuk. Milyen megtisztelő! – mondhatnátok. – Csakhogy ahelyett, hogy az életbevágóan fontos fogócskát gyakorolnánk reggelig, mindenféle furajátékokkal ismerkedünk. Mondjuk cserébe nagyon fincsi falatokkal kínálnak, de csak akkor, ha sikerül kitalálnunk a játékszabályokat.

Néhány héttel ezelőtt a gondviselő óriás, aki etet és takarít minket, összepakolta a kalitkáinkat, és egy teljesen ismeretlen helyre költöztetett. Az utazás nagyon rémisztő volt. Egy zajos szobával szállított el minket, utána meg sok csörgés és csattanás következett, amitől főleg Bodza ijedezett halálra, mert ő a legkisebb zajra is összerезzen, bár közben bennem is többször megállt az ütő. De nem szégyellem, mert egy ősi patkánymondás szerint az óvatosság az életben maradás titka. Azóta megszoktuk az új szobát, és esténként, ébredés után kijöhetünk a kuckónkból gyakorolni a fogócskát és a birkózást, ha pedig elfáradunk, még arra is kedvünk szottyan, hogy a finom rágcsiért eljátsszuk a bujkálósjátékot.

*Bodza mindig elfoglalja a legjobb
játshelyeket.*

A lánytesóim valamiért több rágcsit kapnak, mint én. Félek, nem vagyok annyira okos, mint ők. Ezért elhatároztam, hogy blogot fogok írni az életemről, mert azt hallottam, hogy ez jól tesz az önbecsülésnek.

Málna megágyaz a nappali pihenőjéhez.

Mára ennyi, mert alig bírom már nyitva tartani a szemem, annyira álmos vagyok. Sajnos csak nappal tudok írni, mert az óriás gondviselőnk csak ekkor kapcsolja be a gépet. Persze az éjjelt meg átalussza, nem csoda, hogy napfény mellett virraszt! Még szerencse, hogy elbóbiskol néha, és nem veszi észre, hogy mivel töltöttem közben az időt!

Figyeld meg!

Minket a tesóimmal csuklyás patkányoknak is hívnak. Ez a mintázatunk elnevezése, ami a fejünket és a vállunkat fedi, és egy csíkban végigfut a hátunkon. Bodza bundáját fekete csuklyásnak, Málnáét pezsgő csuklyásnak, az enyémet pedig kék csuklyásnak hívják a tenyésztők.

*Nem szeretem,
ha fényes nappal zavarnak!*

Tudod-e?

Mi vándorpatkányok éjszakai állatok vagyunk. Nappal inkább alszunk, és holdvilágnál viháncolunk.